

Arrest

nr. 170 050 van 17 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**
en haar kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, en haar kinderen X, X en X, op 1 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft op 1 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd op 13 oktober 2010 ontvankelijk verklaard en verzoekster werd in het bezit gesteld van een A.I. Op 18 april 2012 heeft de ambtenaar-geneesheer geadviseerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke

Integratie en Armoedebestrijding heeft op 4 mei 2010 beslist dat verzoeksters aanvraag ongegrond is. Dit is de bestreden beslissing die op 15 mei 2012 aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.09.2010 werd ingediend door :

*C., L. (...) (RR (0) (...)) geboren op 08.09.1976 te Vranje en minderjarige kinderen:
C., A. (...) (RR (0) (...)) geboren op 12.03.2002 te Prishtina
C., S. (...) (RR (0) (...)) geboren op 26.08.2004 te Prishtina
C., U. (...) (RR (0) (...)) geboren op 04.11.2006 te Mitrovica
nationaliteit: Kosovo
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.10.2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Er worden medische elementen aangehaald voor C., S. (...) (R.N. (...)). De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie verslag dd. 18.04.2012 in gesloten omslag) en concludeerde: "Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften blijkt mijns inziens geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkene's leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo."

Derhalve

*1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan Cazimi, Ljindita (R.R.: 076090850046) te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij betoogt:

“De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op

gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu. Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166). Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W.,. De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995- 96, 49). Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ. Er worden medische elementen aangehaald voor Carimi, Shaqir (R.N, 004082645994), De arts-adviseur evalueerde deze gegevens (zie verslag dd, 18.04.2012 in gesloten omslag) en concludeerde: (...).

De onjuiste, gebrekkige of bestreden beslissing van de DVZ juli 1991, ontbrekende motivering van de in het licht van de Wet van 29. Als reden waarom de regularisatie aanvraag van verzoekende partij ongegrond verklaard wordt geeft DVZ volgende motivering: Kortom, de DVZ is van oordeel dat verzoekende partij aanspraak kan maken op een medische behandeling in haar thuisland en dat er geen bezwaar bestaat tot terugkeer naar het herkomstland van verzoekende partij. Nochtans, Verzoekende partij is het volstrekt oneens met de argumentatie van de DVZ om volgende redenen:

1. Zij wijst op het belang van de therapeutische relatie van Shaqir met de "therapeut. Shaqir heeft een vertrouwensband opgebouwd met zijn therapeut (zijnde Dr Olivia Bauraind, zijnde Mevr Sarah Grévisse, psycholoog). Men kan hier niet lichtzinnig mee omspringen. Deze band is doorslaggevend voor het boeken van resultaat in zijn genezingsproces. Een positief behandelingsresultaat staat of valt met het ontwikkelen van een goede werkrelatie, waarvoor de therapeut- en cliëntkenmerken doorslaggevend zijn. Therapeuten die geen goede werkrelatie kunnen opbouwen of in stand houden met hun cliënt, bereiken, ondanks de beste therapeutische technieken, geen goede resultaten. Anders gezegd heeft de persoon van de therapeut meer invloed op de uitkomst van de therapie dan om het even welke specifieke behandelingsmethode. In dat verband wordt ook verwezen naar een arrest RvV (CCE 75 063), waar de RvV het belang van de therapeutische band erkent.

2. In Kosovo bestaat geen medische zorgverlening, voornamelijk in het kader van de behandeling van post-traumatische stress syndromen.

3. Middels de aan de gang zijnde behandeling, wordt vooruitgang geboekt, die helemaal zou verloren gaan in geval van stopzetting van de behandeling.

4. Verzoekende partij kan geen behandeling bekostigen in het thuisland.

5. Zij wijst eveneens o.p het feit dat he.t niet aangewezen. is een persoon die traumata opgelopen heeft, te behandelen in het land waar deze ontstaan zijn. Een terugkeer naar het gebied waar de trauma's werden opgelopen, en het feit van het uitblijven van behandeling, zullen voor Shaqir zeer nefast, zelfs levensbedreigend zijn.

Mevrouw Cazimi deelt mee dat haar zoon Shaqir, sinds de negatieve beslissing van de DVZ aangekomen is, opnieuw zijn behoeften niet kan ophouden,. 's nachts nachtmerries krijgt... Bijgevolg werd in de huidige beslissing niet voldaan aan de formele motiveringsplicht waaraan deze beslissingen zijn onderworpen."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de

materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, na een onderzoek van de medische attesten die door verzoekster bij de aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, werden gevoegd, tot de vaststelling kwam dat deze attesten niet toelaten de actuele ernstige psychiatrische aandoening te identificeren en de actuele noodzaak van een medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoekster, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikt, zij deze dient over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kon en diende te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoekster zelf toe om de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

2.4. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kosovo.”*

De ambtenaar-geneesheer adviseerde op 18 april 2012 dat:

- de 7-jarige zoon van verzoekster zich had aangeboden in augustus 2010 met secundaire posttraumatische encopresis en enuresis;
- de arts van verzoekster attesteerde dat een oppuntstelling nodig was, een regelmatige opvolging noodzakelijk was en dat de voorziene duur van de behandeling wellicht 6 maanden tot een jaar bedroeg;
- ondanks het tijdsverloop van meer dan één jaar en zeven maanden, verzoekster geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen voorlegde ter staving van een psychiatrische diagnose, de graad van ernst en de noodzaak tot medische behandeling en/of waaruit zou blijken dat hij in deze context daadwerkelijk medische zorgen krijgt en/of m.b.t. de precieze aard van een eventuele huidige noodzakelijke medische behandeling.

Deze motieven laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Op basis van deze motieven en dit verslag blijkt afdoende dat door de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze werd beslist om verzoeksters aanvraag ongegrond te verklaren.

Het belang van de therapeutische relatie van verzoeksters zoon met de therapeut, het gebrek aan medische zorgverlening, de gevolgen van de stopzetting van de behandeling, het financieel ontoegankelijk zijn van de behandeling doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing. Verzoekster heeft immers nagelaten haar aanvraag aan te vullen met actuele informatie aangaande de noodzakelijke medische behandeling van verzoekster.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de formele en de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC